

Voor Sonja

Katja Brandis
Seawalkers. Reus van de zee
© 2021 Arena Verlag GmbH, Würzburg
© 2022 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Claudia Carls
Vertaling uit het Duits: Ingrid Vandekerckhove
Oorspronkelijke titel: *Seawalkers. Ein Riese des Meeres*
Oorspronkelijke uitgever: Arena Verlag GmbH, Würzburg
Trefw.: gedaanteverwisseling, identiteit, vriendschap
NUR 283
ISBN 978 90 448 4152 7
D/2022/4124/381
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

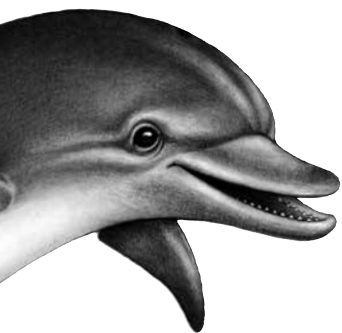
Katja Brandis

Reus van de zee

Seawalkers

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

Angst op de vroege morgen

Wat voelt het goed dat we erin geslaagd zijn onze school te heroveren en dat we, dankzij Lucy's vriend, genoeg geld hebben om alle orkaanschade aan de gebouwen te herstellen. Maar jammer genoeg is het mevrouw Lennox gelukt om mijn lievelingslerares, mevrouw White, eruit te gooien. We weten nog steeds niet wat het aandeel van Ella's moeder is in die haaiengevechten of welke snode plannen ze nog meer bekokstooft. Zou ze een nieuwe poging ondernemen om meneer Clearwater als schoolhoofd uit zijn ambt te zetten? Ik hoop van niet, want op dit moment voelen we ons allemaal erg thuis op Blue Reef Highschool ...

Toen het schrille geluid me om vier uur in de ochtend uit mijn slaap rukte, wist ik eerst niet wat er aan de hand was. Mijn brein kwam traag op gang, zoals een heel, heel oude laptop. Langzaam begon het me te dagen dat het een alarm was. Maar wat voor een? Het geluid veranderde. Aanvankelijk was het hoog en doordringend, nu klonk het als getsjirp dat vervolgens omsloeg in een dof gedreun, waarna de hoge fluittoon zich herhaalde. Het kwam van heel dichtbij!

Er bewoog iets onder mijn bed. De bruine snuit en de spitse, bladvormige oren van mijn kamergenoot kwamen tevoorschijn. *O jee*, zei Jasper, het gordeldier. Hij klonk zenuwachtig. *Dat heb ik al lang niet meer gehoord!*

'Wat is het?' vroeg ik en ik voelde hoe de haartjes op mijn armen rechtop gingen staan.

Het is het teken dat een seawalker zich per ongeluk in zijn slaap heeft getransformeerd, legde Jasper opgewonden uit. Met zijn neus wees hij naar de rode knop aan de zijkant van zijn bed.

Daarom slapen we in tweepersoonskamers, zodat degene die

niet getransformeerd is op de alarmknop kan drukken. Dat weet je toch?

Juist, dat wist ik wel. ‘Snel, we moeten helpen!’ Gejaagd gooide ik de deken van me af en klauterde naar de rand van mijn bed. Met mijn voet zocht ik naar de sport van de ladder, miste hem en viel op de grond als een overrijpe vrucht van een boom.

Het alarm bleef door de nacht loeien. Wat als het om Shari ging, het allerleukste dolfijnenmeisje van de wereld? Hoelang zou ze het buiten het water uithouden? Ongetwijfeld langer dan bijvoorbeeld Juna in haar tweede gedaante van vlindervis of dan sidderaal Leonora. Die hielden het niet langer dan één minuut uit.

Ik duwde de deur open, strompelde naar buiten en keek om me heen. Natuurlijk waren Jasper en ik niet de enigen die het alarm hadden gehoord. Van alle kanten stroomden opgewonden leerlingen naar de hut waar aan de zijkant een rood licht knipperde. Het was hut nummer 2, vlak naast ons! Ik was nog niet helemaal wakker, waardoor het niet moeilijk was voor meneer Clearwater en meneer García om nog voor mij bij de hut te zijn. Ze waren vast zonder aarzelen uit het hoofdgebouw weggerend. Instinctief zochten mijn ogen mevrouw White, onze jonge lerares vechten en overleven, de aangewezen persoon voor een situatie als deze. Verdorie, die was er niet meer.

‘Snel! Het is zover, Carmen heeft het zitten!’ Enya, een tweedeaars met donkere krullen en een kardinaaltetra in haar tweede gedaante, stond in de deuropening driftig naar ons te wuiven. ‘Gelukkig werd ik wakker door de vreemde geluiden, maar ik weet niet hoelang ze al ...’

Onze schooldirecteur rende langs haar heen, op de voet ge-

volgd door twee jongens (Chris en Barry), mijzelf en onze leraar transformatie.

Ik ... kan ... niet... ademen, hoorde ik Carmen, een tweedeaars, kreunen. Ze lag in haar gedaante van een grijze, bijna drie meter lange hamerhaai in het onderste bed van een stapelbed te kronkelen. Het was een heftig gezicht. Carmens borstvinnen reikten tot op de grond, haar T-vormige hoofd rammend tegen de dwarsbalken van het bed, terwijl ze met haar heen en weer zwiepende staartvin een van Enya’s abstracte aquarellen van de muur haalde. Stukjes kapotgebeten kussen vlogen in het rond als confetti. Hoewel we wisten dat Carmen in levensgevaar verkeerde, aarzelden we. Haar tanden in die wild happende muil zagen er behoorlijk groot uit. Ik was er zeker van dat Carmen achteraf vreselijk veel spijt zou hebben als ze iemands hand zou afbijten. Maar er zijn situaties waarin je aan een sorry niets hebt.

‘Het komt goed, Carmen, we gaan je helpen,’ zei Jack Clearwater, terwijl hij haar zo dicht durfde te naderen dat hij zijn hand op haar rug kon leggen. ‘Blijf rustig liggen en houd je muil dicht, oké?’

Met een tablet in de hand waarop een foto van het forse, rood-blonde meisje te zien was, haastte Farryn García zich naar Carmens kop en hield het scherm voor een van haar ver uit elkaar staande haaienogen, die bij wijze van spreken elk aan het uiteinde van de dwarsbalk van haar T-kop stonden. ‘Probeer je te concentreren, Carmen. Ik weet dat het niet makkelijk is ...’

Precies, want op dit moment ben ik haast aan het stikken! brulde Carmen luid in onze hoofden. *Breng me naar de zee, snel!*

‘Oké. Rustig maar, het is zo gebeurd,’ zei Jack Clearwater en hij wierp ons, helpers, een blik toe. ‘Eerst moeten we haar uit het bed

op de grond krijgen.' Hij en meneer García klemden hun armen rond Carmens buik en trokken haar naar zich toe; ik klom over haar rug op haar bed en duwde van de andere kant.

'Er zijn dingen die je maar één keer in je leven doormaakt ... hoop ik,' kreunde Chris en hij greep onze hamerhaaienvriendin bij haar rugvin vast. Barry nam haar staartvin voor zijn rekening, waardoor hij wild heen en weer geslingerd werd. Maar hij liet niet los en gaf zelfs geen krimp toen hij hard tegen de spijlen van het bed knalde.

Niet veel later was het ons gelukt om Carmen uit haar bed te rollen en konden we haar dragen. Een dozijn handen, waaronder die van Finny (goed herkenbaar aan haar spooknetarmband) en die van Noah, hielpen mee. Met een angstige blik en verwarde blonde haren die eruitzagen als een vogelnest hield Shari de deur voor ons open. Zo snel we konden liepen we strompelend door het zand.

Carmen was ongelofelijk zwaar en haar grijze, ruwe huid voelde als schuurpapier in onze handen. Maar niemand van ons liet los. Opgewonden scharrelde Jasper voor ons uit terwijl hij steeds maar riep: *Deze kant op! Deze kant op!* Alsof we zelf geen ogen hadden die in het donker konden zien. Zelfs Ella hielp een handje en duwde nieuwsgierige leerlingen die in de weg stonden opzij.

O, alsjeblijft, alsjeblijft, schiet op! hijgde Carmen. Tot mijn grote opluchting voelde ik de eerste golfjes aan mijn tenen likken. We waadden zo diep de zee in tot het water aan onze buiken stond. Toen duwden Barry, ons roggengmeisje Finny, de andere helpers en ik Carmen de zee in.

Ze zonk als een steen.

'Heb ik jullie gezegd los te laten?' schold meneer García. 'Haar

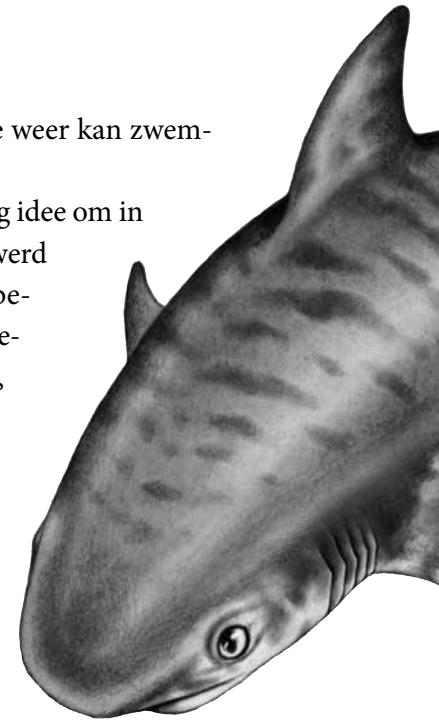
spieren zijn stijf, het duurt even voor ze weer kan zwemmen.'

Zelfs voor mij was het niet zo'n prettig idee om in de zee te zijn met een haai die haast gek werd van angst. Carmens hamerhaaienkop bevond zich precies ter hoogte van mijn schenen. Maar het maakte me al niet meer uit, en blijkbaar vonden de anderen het ook niet meer erg, want niemand maakte aanstalten om te vluchten. Grimmig pakten we haar bij haar buik vast en duwden haar vooruit zodat het water door haar kieuwen kon stromen. Het zoute water brandde op mijn geschaafde handen, maar ik maalde er niet om.

'Het komt goed, ze zal het redden,' mompelde Barry terwijl hij zachtjes op Carmens rug klopte. Ik keek hem verbaasd aan. Wacht eens even, dat was toch Barry, nietwaar? Die grote, dunne kerel met de koude ogen en de poepbruine haren, die de hele tijd met Ella rondhing? Samen met Toco, de vreselijkste gast van Blue Reef High School?

Beetje bij beetje kwam Carmen op krachten en na een poosje bewoog ze zich weer rustig door het water. *Oef, dit voelt goed. Dank je, zuchtte ze. Mijn hartslag zakt weer. Echt gênant dat mij dit moet overkomen, hoewel ik al in mijn tweede jaar zit! Ik ... Soms wil ik niet toegeven dat ik een seawalker ben en wil ik liever helemaal normaal zijn ... Misschien komt het daardoor?*

'Misschien speelt je haaien-ik daarom opzettelijk op, wil die

zich tonen en eist zijn bestaansrecht op, dat kan zijn,' beweerde meneer García. 'We bespreken dit nog onder vier ogen, oké?'

'Ik ben in elk geval blij dat we je hebben kunnen redden, Carmen.' Glimlachend gaf Jack Clearwater ons allemaal een high five en Farryn García gaf ons elk een schouderklop. 'Goed gedaan, allemaal.'

We liepen terug over het strand. Ik was ontzettend opgelucht dat Carmen ongedeerd was gebleven. Hoewel ze niet veel met anderen te maken wilde hebben en liever haar fitness tijdschriften las, mocht ik haar sinds haar actieve deelname aan de reparatiewerkzaamheden van de school na de orkaan. Dat ze soms liever 'normaal' wilde zijn, kon ik goed begrijpen. Ik was ook niet altijd blij met mijn haaiengedaante.

Chris keek naar zijn bloedende handen. 'Crisis, haaien. Hadden Olivia of Enya zich niet kunnen transformeren? Die had ik met één hand kunnen dragen.'

'Ik kan het me met Enya goed voorstellen,' zei Shari opgewekt. 's Morgens is het andere bed leeg en zwemt er in Carmens glas water een roodblauw visje rond dat zenuwachtig *Niet leegdrinken! Niet leegdrinken!* roept.'

'Vrij onwaarschijnlijk,' zei Blue terwijl ze me van opzij aankeek. 'Bij een haai zoals Carmen gaat het eerder als volgt: als iemand haar 's morgens vraagt waar haar kamergenoot is, zegt ze: "Ik weet het niet, maar ik had een heel vreemde droom!"'

Ik wuifde haar opmerking weg. 'Kardinaaltetra's zijn geen serieus voedsel, ze zijn maar half zo lang als mijn duim.'

'Precies, ze zijn meer voedseldecoratie,' beaamde Finny.

Kardinaaltetra's hadden tenslotte geen tanden, doornen, lemmeten, netelcellen ... De meeste zeedieren kon je maar beter niet

aanraken, dat had mevrouw White ons tijdens een les vechten en overleven op het hart gedrukt. Waar was onze nieuwe lerares voor dat vak eigenlijk, mevrouw Bennett? Uiteindelijk ontdekte ik haar in de menigte van nieuwsgierige leerlingen. Ze keek bezorgd naar wat we allemaal deden en leek een beetje radeloos.

'Nou, geweldig,' fluisterde ik Noah en Shari toe, terwijl ik met mijn kin in de richting van de nieuwe lerares wees.

'Mevrouw White zou Carmen helemaal vooraan bij haar haaienkop hebben vastgepakt,' mompelde Shari.

'Of ze zou haar zelfs in haar eentje naar de zee gedragen hebben,' opperde ik terwijl ik voelde hoe een golf verdriet over me heen spoelde. Waar zou mijn lievelingslerares zijn? Het was een schok geweest wat Ella's moeder over haar had onthuld, dat was zeker. Maar waarom was mevrouw White niet gebleven om met ons te praten, om uit te leggen of ze vroeger werkelijk als premiejager voor criminelen had gewerkt en waarom?

Niet veel later stonden Noah, Finny, Chris en ik in de rij voor de ziekenboeg, waar een mopperende mevrouw Misaki de ene helper na de andere verzorgde met een helende zalf en met grote, waterbestendige pleisters. 'Ziezo, en nu gedurende twee dagen maar beter geen transformaties,' raadde ze ons aan.

Pleisters met murenenspuug, een gloednieuw patent, bromde Nox, onze papegaaienvissenvriend, vanuit zijn aquarium. Mevrouw Misaki fronste haar wenkbrauwen nog meer.

'Straks hebben we het eerste uur vechten en overleven van mevrouw Bennett,' zei Finny. 'Wat denken jullie, zal ze ons laten zien hoe je je moet opblazen als je in gevaar bent? Dat wil ik jou wel graag zien doen, Tiago.'

Ik moest grijnzen. Mevrouw Bennett was een egelvis in haar

tweede gedaante en de enige zelfverdediging die ze had, was haar gestekelde lichaam oppompen. ‘Een opgeblazen tijgerhaai? Wil je me misschien gebruiken als zwemdier of zo?’ vroeg ik.

Noah had sceptisch geluisterd. ‘Denk eraan, lieve mensen, dat je geen grote roofkat, wolf of haai moet zijn om sterk, dapper en een goede vechter te zijn.’

‘Dat is waar,’ beaamde ik. ‘Of ook geen alligator of reuzenpython.’ Ik was blij dat die klas van rebelse reptielen intussen was opgedoekt omdat het merendeel van de nieuwe leerlingen was teruggegaan naar de moerassen van de Everglades (niet iedereen vrijwillig). Ook Jerome en Tomkin waren daarheen teruggekeerd. Alleen Polly, een aardig alligatormeisje, en Tino, een pythonjongen, waren hier gebleven en zaten bij ons in de klas.

‘Jij bent aan de beurt, Tiago,’ kondigde mevrouw Misaki aan, en aan mijn mijmeringen over reptielen kwam een einde. Het deed behoorlijk pijn om me door die murene te laten verplegen. Gelukkig was het maar een schrammetje. Niet te vergelijken met de harpoenwond die de stierhaai had opgelopen. Ik dacht nog vaak terug aan hoe we tevergeefs geprobeerd hadden om hem weer gezond te krijgen. Zouden die illegale gevechten van duikers tegen haaien nog steeds doorgaan, vroeg ik me af, hoewel we er een van hadden onderbroken? Vast wel. De kerels die deze arena-gevechten organiseerden, hadden, nadat we de politie hadden ingeschakeld, hooguit een pauze ingelast.

Ik durfde erom te wedden dat ze al een nieuwe locatie hadden gezocht en weer volop gevechten inplanden, waarbij rijke mensen konden wedden. De gedachte dat wilde zeedieren misschien nu alweer gemarteld werden was ondraaglijk. Zou de politie al iets op het spoor zijn?

De anderen sloften naar het ontbijt, maar ik liep terug naar mijn hut, die ik met Jasper deelde. Finny had haar vader, Nick Greyson, gevraagd om zich met het onderzoek bezig te houden en hem belde ik op. Heel spontaan, want de hele zaak bleef door mijn hoofd spoken. ‘Hallo, meneer Greyson, Tiago hier, van Blue Reef Highschool. Is er al nieuws over de haaiengevechten?’

‘Ah, goedemorgen, Tiago.’ Ik hoorde iemand geeuwen. Oeps. Nu pas kwam het bij me op om op de klok te kijken. Het was nog maar halfzeven! Bovendien had Finny me verteld dat haar vader avonddienst had op het politiebureau.

‘O, heb ik u wakker gemaakt? Het spijt me ...’

‘t Is al goed. Ik mag je jammer genoeg niets over het onderzoek vertellen, maar het ziet er naar uit dat de kerel die de boot met de glazen vloer gehuurd had, er met een geldboete af zal komen. Hij beweert dat hij alleen maar een rondvaart had georganiseerd, die een beetje uit de hand liep.’

‘Verder niets? En de mensen die er waren, hoe zit het met hen?’

‘Carl Bittergreen is een oude bekende van ons. Hij is in allerlei zaakjes betrokken, drugs, beschermingsgeld, het hele gamma. We verzamelen bewijzen tegen hem, maar deze zaak met die-engevechten staat niet heel hoog op onze prioriteitenlijst, vrees ik. Waarom gaat het jullie eigenlijk zo zeer aan het hart dat die mensen haaien doden?’

‘Eh ...’ Ik kon hem niet zeggen dat ik zelf een haai was. Hij had geen idee van het bestaan van seawalkers. ‘Ik, eh, vind het gewoon niet oké dat dieren worden mishandeld, en dan nog voor de lol ook.’

‘Begrijp ik. Smerige zaak. Doe mijn dochter de groetjes van

mij en zeg haar af en toe te studeren. Kun je haar die boodschap doorgeven?’

Gedesillusionerd verbrak ik de verbinding. Nee, dat zou ik Finny beslist niet zeggen, ik zou me helemaal belachelijk maken.

Net toen ik naar de cafetaria wilde gaan, voelde ik iets. Iemand raakte mijn gedachten aan, iemand die ik kende. Wacht eens even ... Was dat niet Steve, mijn oudere broer, die als tijgerhaai leefde?

Ja, precies, ik ben het, zei Steve in mijn hoofd. Wat een mooie lagune hebben jullie hier, en gelukkig is het dit keer kalm. Wat denk je, kom je in het water?

Natuurlijk! Ik ben zo bij jou. Ik was zo blij dat hij hier was. Ik rukte snel mijn kleren uit en rende de lagune in. Een poosje bleven we vredig naast elkaar zwemmen, een mensenjongen en een vijf meter lange tijgerhaai. Als een toerist ons had gezien, dan zouden Steve en ik waarschijnlijk op het avondnieuws gekomen zijn en zouden een hoop badgasten geen teen meer in het water durven te steken.

Fijn jou te zien, zei ik tegen Steve. Was je toevallig in de buurt?

Niet helemaal toevallig, zei Steve. Wat denk je, kunnen we nog iets ondernemen tegen die illegale haaiengevechten? Die hele zaak laat me maar niet los.

‘Mij ook niet,’ antwoordde ik luid. Ik dacht na ... en kreeg ineens een idee. *Voor de gevechten hebben die kerels schepen of boten met een glazen bodem nodig. Daarvan zijn er niet oneindig veel. Wat dacht je ervan om de komende tijd langs de kust te patrouilleren om te checken wat er met de boten met glazen bodem hier in de buurt gebeurt?*

Hé, helemaal niet zo dom van jou, broertje. Steve draaide zijn kop naar me om en gaf me een zachte por met zijn snuit. *Doe ik.*

Ik zal af en toe langskomen en je op de hoogte houden, oké?

Echt cool, zei ik. Het liefst had ik mijn broer willen omhelzen, maar ik deed het niet; één schaafwond door ruwe haaienhuid per dag volstond.